

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 281/2019-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. júna 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Miroslava Duriša a Mojmíra Mamojku predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť spoločnosti RENOMAX s. r. o., Vyšná Hutka 11, IČO: 36 668 451, zastúpenej advokátskou kanceláriou AZARIOVÁ & RUŽBAŠÁN Law firm s. r. o., Kmeťova 26, Košice, v mene ktorej koná konateľka a advokátka JUDr. Klaudia Azariová, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Košice I č. k. 26 Cb 186/2015-170 z 12. novembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť spoločnosti RENOMAX s. r. o. odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. februára 2019 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti RENOMAX s. r. o., Vyšná Hutka 11, IČO: 36 668 451 (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 26 Cb 186/2015-170 z 12. novembra 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa v súdnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 26 Cb 186/2015 domáhala na žalovanej spoločnosti KOOOPERATIVA poisťovňa, a. s. (ďalej len „žalovaná“), zaplata sumy 557,93 € s prísl. Potom čo bola sťažovateľka vo veci samej úspešná, okresný súd uznesením č. k. 26 Cb 186/2015-156 z 19. apríla 2018 rozhodol (okrem iného, pozn.) o povinnosti žalovanej uhradiť sťažovateľke trovy konania vo výške 378,52 €. Proti tomuto uzneseniu vydanému vyšším súdnym úradníkom podala žalovaná sťažnosť. Sudca okresného súdu napadnutým uznesením zmenil pôvodné rozhodnutie vyššieho súdneho úradníka o trovách konania tak, že znížil priznanú náhradu trov konania o 108,24 € a žalovanú tak zaviazal k povinnosti nahradiť sťažovateľke trovy konania vo výške 270,28 €.

3. Okresný súd ku kráteniu trov konania v rámci odôvodnenia napadnutého rozhodnutia uviedol: *«Po preskúmaní sťažnosti súd zistil, že sťažnosť žalobcu je dôvodná. Súd nepriznal náhradu trov právneho zastúpenia za 2 úkony, a to „porada s klientom v AK od 9:30 do 11:05 hod. dňa 31.1.2016“ a „porada s klientom v AK od 13:30 do 14:42 hod. dňa 4.3.2016“. S poukazom na obsah porady zo dňa 31.1.2016 vyplýva, že skutočnosti, ktoré boli predmetom uvedenej porady boli uvádzané už v samotnej žalobe ako prostriedky procesného útoku, prípadne ide o také skutočnosti, ktoré právna zástupkyňa ako advokátka*

mala a mohla realizovať bez akejkoľvek porady s klientom (napr. aplikácia všeobecných poisťných podmienok žalovaného na predmetný prípad, otázka primeranosti nákladov na opravu motorového vozidla podľa všeobecných poisťných podmienok žalovaného, problematika obvyklej ceny opravy v regióne). Obsah niektorých ďalších skutočností je všeobecný, ktorý sám o sebe nemá charakter nevyhnutného úkonu (napr. zisťovanie ďalších nových skutočností relevantných pre súdne konanie, poučenie klienta o možnosti navrhovať ďalšie dôkazy v konaní, prerokovanie ďalšieho postupu vo veci).

S poukazom na obsah porady zo dňa 4.3.2016, boli predmetom uvedenej porady skutočnosti uvádzané už v samotnej žalobe ako prostriedky procesného útoku (napr. zistenie ceny normohodiny, ktorú klient účtoval, prerokovanie možnosti predloženia ďalších dôkazov), prípadne ide o také skutočnosti, ktoré právna zástupkyňa ako advokátka mala a mohla realizovať bez akejkoľvek porady s klientom. Obsah niektorých ďalších skutočností je všeobecný, ktorý sám o sebe nemá charakter nevyhnutného úkonu.»

4. Sťažovateľka s napadnutým uznesením nesúhlasí, v rámci ústavnej sťažnosti uvádza, že toto rozhodnutie vykazuje viaceré znakov nezákonnosti, nepreskúmateľnosti, nesprávnosti a zásadným spôsobom narušuje rovnosť účastníkov konania. Zastáva názor, že okresný súd interpretoval a aplikoval príslušné ustanovenia zákona tak, že rozhodnutie zahŕňa črty svojvôle. Okresný súd podľa nej neuviedol žiadne relevantné právne ani skutkové závery, ktoré by odôvodnili krátenie pôvodne priznanej náhrady trov konania.

5. Sťažovateľka zároveň poukazuje na skutočnosť, že jej nebola doručená sťažnosť žalovanej proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka, v čom vidí porušenie zásady kontradiktórnosti konania. V tejto súvislosti upriamuje pozornosť na aktuálnu právnu úpravu spočívajúcu v tom, že ak o sťažnosti proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka rozhodne súd prvej inštancie, proti takému rozhodnutiu už nie je možné podať odvolanie. Preto vidí nevyhnutnosť v doručovaní sťažnosti aj protistrane, ktorá nemá inú možnosť oboznámiť sa s obsahom sťažnosti a nemá ani iné efektívne prostriedky procesnej obrany proti rozhodnutiu, ktorým sa sťažnosti podanej oprávnenou osobou vyhovie. Tým, že sťažovateľke nebola doručená sťažnosť žalovanej, nemohla sa oboznámiť

so skutočnosťami, ktoré žalovaná v sťažnosti uviedla a na podklade ktorých okresný súd sťažnosti vyhovel a zmenil uznesenie vyššieho súdneho úradníka.

6. Sťažovateľka ďalej rozvíja, že strane v spore úspešnej, ktorá na obranu svojho práva účelne využila pomoc advokáta, nemôže byť náhrada krátená absolútne nezákonne, bez akéhokoľvek odôvodnenia takéhoto postupu. V rozpore s princípom rovnosti zbrání hodnotí fakt, že kým žalovaná mala právo podať proti rozhodnutiu vydanému v jej neprospech, „*opravný prostriedok*“, ktorému aj bolo vyhovené, sťažovateľka sa nemôže procesne brániť a musí znášať následky nespravodlivej právnej úpravy napriek úspechu v spore. Zároveň podotýka, že bola neoprávnene znevýhodnená oproti žalovanej, pretože nemala možnosť procesne sa vyjadriť k jej argumentácii uvádzanej v sťažnosti.

7. Napokon sťažovateľka podrobuje kritike odôvodnenie napadnutého uznesenia, ktorým jej okresný súd nepriznal náhradu trov konania za dva úkony právnej služby – uskutočnené porady právneho zástupcu s klientom. Okresný súd tento postup zdôvodnil tým, že skutočnosti, ktoré boli predmetom porád, boli už uvádzané v žalobe, prípadne išlo o také skutočnosti, ktoré právny zástupca mohol a mal realizovať bez akejkoľvek porady s klientom. Sťažovateľka je naopak toho názoru, že realizované porady s klientom, pokiaľ ich predmetom je oboznamovanie so špecifickými okolnosťami sporu, komunikácia o prípadných dôkazných prostriedkoch, zodpovedanie otázok klienta a ponúknutie ďalších možných právnych prostriedkov ochrany do budúcnosti sa javia ako účelné a odôvodnené. Nadväzne popísala obsah jednotlivých porád, za ktoré jej v konečnom dôsledku náhrada trov konania priznaná nebola.

8. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa... domáhať sa ochrany svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a základné právo na spravodlivé prejednanie veci podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp.zn. 26Cb/186/2015 bolo porušené.

Ústavný súd zrušuje rozhodnutie Okresného súdu Košice I, sp. zn: 26Cb/186/2015 zo dňa 12.11.2018 a vec vracia súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Sťažovateľovi priznáva náhradu trov konania v celkovej sume 422,70 €, ktoré je Okresný súd Košice I povinný zaplatiť na účet jeho právneho zástupcu...“

II.

9. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

12. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

13. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

15.1 Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07), a ich prípadné porušenie možno preskúmať spoločne.

III.

16. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky o porušení jej základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, a to jednak tým, že jej nebola doručená sťažnosť žalovanej na vyjadrenie, v dôsledku čoho sa nemala možnosť vyjadriť

k nej predtým, než o nej rozhodol okresný súd, ako aj tým, že napadnuté uznesenie o krátení trov konania vykazuje znaky svojvôle okresného súdu.

17. Vo všeobecnosti platí, že spor o náhradu trov konania nedosahuje spravidla sám osebe intenzitu zakladajúcu porušenie základných práv a slobôd, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Z judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 248/08, III. ÚS 125/2010, I. ÚS 134/2016) vyplýva, že rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi je zásadne výsadou týchto súdov, pri ktorej sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky nákladov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napádaného výroku o nákladoch konania sa uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces) extrémnym spôsobom, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (rovnaké závery porov. napr. aj v I. ÚS 40/2012, II. ÚS 364/2014, II. ÚS 64/09, III. ÚS 92/09, IV. ÚS 248/08, z novej judikatúry pozri II. ÚS 153/2016, II. ÚS 357/2016, II. ÚS 681/2016, III. ÚS 109/2017).

18. Pre účely overenia opodstatnenosti námietky vznesenej sťažovateľkou, ktorú namierila proti dôvodom napadnutého uznesenia, sa ústavný súd oboznámil s jeho obsahom a po jeho preskúmaní konštatuje, že okresný súd, aplikujúc a riadne interpretujúc príslušné zákonné ustanovenia [zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“)], ako aj ustanovenia vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, dostatočne jasne a relevantne vysvetlil svoj postoj k zníženiu výšky trov konania. Ústavný súd nezistil v skutkových a právnych záveroch napadnutého uznesenia okresného súdu nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo jeho arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti.

19. Pokiaľ sťažovateľka v rámci ústavnej sťažnosti predostierala argumenty svedčiacie v prospech priznania náhrady trov konania aj za realizované porady advokáta

s ňou ako klientkou (spolu vo výške 108,24 €), ústavný súd uvádza, že dôvodnosť zníženia náhrady trov konania mu neprislúcha hodnotiť. Rozhodovanie o trovách konania patrí jednoznačne do výlučnej kompetencie všeobecných súdov. Ako už bolo načrtnuté, právomoc ústavného súdu nenahrádza postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužíva sa na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom.

20. Ústavný súd v tejto súvislosti dopĺňa, že také rozhodnutie by v zásade malo byť nepreskúmateľné nielen nadriadeným súdom (keďže CSP takúto možnosť nepripúšťa), ale malo by byť vzhľadom na bagateľnú povahu a ústavnoprávny rozmer vylúčené aj z prieskumu vecí ústavným súdom. Opodstatnenosť ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktoré môžu mať za následok porušenie ústavou zaručených základných práv a slobôd, alebo tiež v prípadoch absencie primeraného zdôvodnenia tohto rozhodnutia všeobecným súdom.

21. Takéto vybočenie, resp. neodôvodnenosť rozhodnutia však ústavný súd v prípade sťažovateľky nevzhladol. Z namietaného uznesenia okresného súdu nevyplýva svojvôľa alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Preto ústavný súd vyhodnotil túto námietku sťažovateľky ako nedôvodnú.

22. Pokiaľ ide o druhú námietku sťažovateľky spočívajúcu v tom, že jej nebola doručená sťažnosť žalovanej proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka na vyjadrenie, z čoho vyvodzuje porušenie zásady kontradiktórnosti konania, ako aj zásady rovnosti zbraní, ústavný súd v prvom rade uvádza, že Civilný sporový poriadok výslovne nestanovuje podrobnejší procesný postup sudcu súdu prvej inštancie po podaní sťažnosti. Aplikujúc základné princípy Civilného sporového poriadku však možno ustáliť, že vo všeobecnosti je žiaduce, ak všeobecný súd pred rozhodnutím o sťažnosti vytvorí pre druhú stranu sporu priestor na možnosť reakcie (rovina zákonnosti).

23. Podstatou kontradiktórnosti a s ňou súvisiacou „rovnosťou zbraní“ je, aby všetci účastníci konania (sporové strany) mali reálnu možnosť využiť svoje procesné práva predložiť argumenty a reagovať na „protiargumenty“ protistrany (napr. IV. ÚS 147/04, IV. ÚS 42/09, IV. ÚS 259/2011, I. ÚS 284/2016). Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v rámci svojej judikatúry požaduje, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť a príslušnú argumentáciu za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej situácie, než v ktorej je jej protistrana. Ani požiadavku kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní nie je však nevyhnutné interpretovať čisto formálne. Aj judikatúra ESLP (napr. rozhodnutia z 15. 1. 2013 vo veci *Hanzl a Špadrna proti Českej republike*, z 29. 3. 2011 vo veci *Matošek proti Českej republike* alebo z 29. 3. 2011 vo veci *Čavajda proti Českej republike*) pripúšťa neprijatť, resp. odmietnuť sťažnosť, ak sťažovateľ neutrpel podstatnú ujmu, z čoho možno vyvoditť, že (aj) pre porušenie zásady kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní v prípade nedoručenia vyjadrenia účastníka konania protistrane na vyjadrenie sa požaduje, aby takýmto postupom došlo k spôsobeniu podstatnej ujmy na právach sťažovateľa (I. ÚS 457/2016-22).

24. Nie je teda úlohou ústavného súdu perfekcionisticky „prerábať“ konanie pred všeobecnými súdmi, a to aj keby k nim urobeným dielčím procesným úkonom mal výhrady. Úlohou ústavného súdu je ochraňovať ústavnosť (nie „obyčajnú“ zákonnosť) konania pred všeobecnými súdmi. Preto je povinnosťou ústavného súdu rozlišovať medzi prípadmi, keď procesný postup priečiaci sa zákonu zároveň vyústí do protiústavnosti a nespravodlivosti konania ako celku, a prípady, keď určitý procesný postup – hoci by ho aj bolo možné osamotene (inkontextuálne) hodnotiť, a to výlučne z formálneho pohľadu, ako postup *contra legem* – protiústavnosť konania nezaloží (I. ÚS 76/2015).

25. Ako už bolo načrtnuté, rozhodovanie o trovách konania je v podstate druhotným aspektom konania, preto z pohľadu ústavnoprávnej udržateľnosti rozhodnutia ústavný súd nepovažuje za nevyhnutné, aby vytvorenie možnosti reagovať činil všeobecný súd za každých okolností. Aj keď prípad sťažovateľky je príkladom situácie, keď bol procesný postup okresného súdu na hranici zákonnosti, nemožno striktno uzavrieť, že vyústil do protiústavnosti, resp. nespravodlivosti, keďže ide dielčie konanie o trovách, v rámci

ktorého bola sťažovateľke v konečnom dôsledku náhrada trov konania priznaná (hoci v mierne zníženej sume).

26. Samotná skutočnosť, že okresný súd nevyzval sťažovateľku, aby sa vyjadrila k sťažnosti za situácie, keď jej ako úspešnej strane v konaní priznáva náhradu trov konania, preto podľa názoru ústavného súdu nezakladá v okolnostiach daného prípadu dôvod na vyslovenie porušenia práva na súdnu ochranu (m. m. IV. ÚS 498/2018, II. ÚS 113/2019). V takýchto prípadoch sa ústavný súd prikláňa skôr k potrebe následného vyčerpávajúceho vysvetlenia dôvodov, pre ktoré úspešnej strane náhradu trov konania nepriznal v celej ňou uplatnenej výške (čo v konkrétnom prípade aj urobil, pozn.), než ku rigidne stanovenej povinnosti vždy a za každých okolností vyzvať stranu sporu, aby sa vyjadrila k podanej sťažnosti.

27. Okrem toho (pokiaľ ide o sťažovateľkou signalizované porušenie zásady rovnosti zbraní), rovnako ako sa žalovaná dozvedela o povinnosti nahradiť sťažovateľke trovy konania v určitej výške až z rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka bez možnosti predošlého vyjadrenia žalovanej (pričom sa vychádzalo z vyčíslenia trov konania predloženého sťažovateľkou), dozvedela sa sťažovateľka o znížení výšky trov až z rozhodnutia okresného súdu vydaného sudcom, v čom možno vidieť určitú kompenzáciu práv a možnosť strán sporu v porovnateľnom rozsahu uplatniť pred súdom svoje nároky, tvrdenia a námietky, ktoré sa relevantným spôsobom premietajú do úvahy súdu vo vzťahu k posúdeniu dôvodnosti návrhu. Zo zásady rovnosti zbraní nemožno vyvodzovať abstraktný postulát, že obe strany sporu musia v každom okamihu konania súčasne disponovať určitým procesným prostriedkom.

28. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s rozhodnutím okresného súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, II. ÚS 75/08) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strán sporu vrátane ich dôvodov a námietok.

29. K obom námietkam sťažovateľky tak ústavný súd súhrnne uvádza, že pri predbežnom prerokovaní nezistil existenciu takej príčinnej súvislosti medzi napadnutým uznesením okresného súdu, ktorým korigoval výrok o náhrade trov konania v časti priznanej výšky, a základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorá by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne umožňovala dospieť k záveru o ich porušení, a preto ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

30. V závere ústavný súd poznamenáva, že rovnako ako pre civilné konanie a správne súdne konanie pred všeobecným súdom aj pre konanie pred ústavným súdom by mala platiť premisa, že rozhodnutie sa nezrušuje iba preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné či výhodnejšie rozhodnutie pre sťažovateľa.

31. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. júna 2019